

RADIO EN SCHEMERLAMP faalden, MAAR SIMON SNEUVELDE TOCH

Een onzer medewerkers bezorgde ons een artikel uit de Enkhuizer Courant van 21 februari 1941, waarin een verslaggever zijn belevenissen verhaalt van een tocht met enkele groepsleiders van de stedelijke rattenbestrijding in Enkhuizen.

Dat de jacht op het ongedierte, zelfs onder barre weersomstandigheden, ook toen z'n gemakkelijke zijde had, komt in het volgende leutige verslag zo duidelijk naar voren, dat wij het onze lezers niet menen te mogen onthouden.

Redaktie „Rat en Muis”

Natte sneeuw, een koude, harde wind uit het Zuidwesten, in één woord: „hondenweer”.

De omstandigheden waaronder de rattenbestrijders gister moesten werken, waren dus wel allerberoerdst. Echter, ondanks alles is men er vol ambitie op uitgetrokken en te ongeveer vijf uur waren alle „versnaperingen” voor de ratten gedeponeed in gaten en holen.

Het eerste deel van het werk zit er op. Laten we hopen, dat de resultaten evenredig mogen zijn aan de verrichte arbeid.

Dinsdag zijn een aantal groepsleiders in de bollenschuur van den heer Jb. Bakker aan het Spaansleger de gehele dag bezig geweest met het vervaardigen van de pakjes vergift. Er moest een hoop werk verricht worden, maar spoedig had men de slag er van beet en onder een gezellig praatje — er is niet over politiek gesproken — vlotte het werk prachtig.

Teleurstelling

Het was wel een teleurstelling voor den heer Loots en zijn mensen, toen gistermorgen bleek, dat het weer buitengewoon slecht was.

Echter alles was geregeld en dus besloot men na een korte bijeenkomst, waar de heer Langeveld (de vader van onze huidige technisch ambtenaar; red. „Rat en Muis”), opzichter bij de Provinciale Waterstaat in Zuidholland en assistent-leider van de rattenbestrijding in het gebied rondom Alfen aan de Rijn, de laatste instructies gegeven had, er op uit te trekken, een twintigtal mannen, gewapend met manden vol „surprises”, het barre weer in.

Daar het uitleggen van pakjes aan de kanten van grachten met deze sneeuwval niet doenlijk zou zijn, was besloten dit tot een andere, betere dag uit te stellen.

Iedere groepsleider beschikte thans over een lijst van adressen van mensen, die last van ratten hadden, en op deze huisratten was 't waarop thans jacht gemaakt werd.

Simon de doorgewinterde

Wij zijn met de heren Langeveld, Loots, Langbroek en Vijn op stap geweest en het eerste bezoek gold een oude juffrouw, die elke nacht uit de slaap gehouden werd door het geknaag van een ouden, slimmen doorgewinterden rat.

Jarenlang had het beest al zijn domicilie onder de vloer en al die tijd had hij aan de meest verwoede verdelgingspogingen van de juffrouw weten te ontsnappen.

Men zou zo zeggen, dat een mens op 't laatst aan zo'n dier gaat wennen, maar dat was bij de onderhavige juffrouw niet het geval.

Had ze in den beginne tegen Simon — want zo heette de rat — een zekere antipathie, omdat hij zo naargeestig knagen kon en zo'n vieze, met schubben bedekte staart had, in de loop der jaren groeide deze antipathie tot afkeer en zelfs tot afschuw. Ze werd er nerveus van, als ze er overdag aan dacht, dat Simon 's avonds weer van zijn presentie zou doen blijken, door achter het behang heen en weer te ritselen en daarna op een niet vermoede plaats aan een legger onder de vloer hoorbaar zou beginnen te smullen. Simon werd op het laatst tot een obsessie voor haar en — zoals reeds gezegd — ze probeerde met alle mogelijke en onmogelijke middelen, om hem te doen sneven.

Zo had ze van een familielid gehoord, dat muziek ratten dermate verschrikt, dat ze verdwijnen, om nooit terug te keren en dies lichtte de juffrouw het luikje van de waterleiding op en frommelde toen haar radioluidspreker in het gat. Vier volle uren knetterden vrolijke marsen, koralen van Bach, benevens enige liederen van Johan de Heer door de catacomben van het huis en de verwachting was, dat Simon, vooral door deze laatste uiting van muzikaliteit, ernstige stuipen, met de dood tengevolge, zou hebben gekregen.

Edoch, 's avonds na het experiment verscheen Simon weer en knaagde glimlachend en devoot neuriënd een laatste stukje kaas uit een val, die ook al met niet al te frisse bedoelingen voor hem was opgesteld.

Toen vernam de juffrouw, dat een lampje onder de vloer soms wonderen doet. En aangezien het geneurie van Simon haar hélemáál van streek bracht, zette ze schielijk een schemerlampje onder de vloer en liet dat twee en dertig uur branden.

De eerste nacht was Simon inderdaad absent, maar de volgende verscheen hij weer. En hij niet alleen, doch gevolgd door velen van zijn rasgenoten, blijkbaar uitgenodigd om de comfortabele woning van Simon, welke thans zelfs op elektrische verlichting mocht bogen, te bewonderen.

Tot der ratten spijt verdween het lampje.

Evenwel, de juffrouw rustte niet en spoedig gloorde er opnieuw hoop in haar op, want ze had gelezen, dat de rattenbestrijding gewestelijk ter hand zou worden genomen.

Ze richtte zich tot den heer Vijn en thans zijn de bestrijders dan in persoon aanwezig. „Nou juffrouw, ik geef U de verzekering, dat U wel van uw rat verlost zal worden,” verzekert de heer Langeveld.

„Ik mag het lije, meneer,” zegt de juffrouw, „want een mens zou gek worre van zo'n creatuur. 't Is aars een slimme grootvader, 'oor!”

Er worden een aantal pakjes in Simons hopen gestopt en waarschijnlijk zal hij er wel van snoepen, met als gevolg een vermeerdering van het zielental in de rattenhemel. (Naar we nader vernemen, is Simon inderdaad overleden).

Legioenen in de avond

Dan gaan we naar een slager aan de overkant. In een riool, in een zinkput worden de pakjes gedeponereerd. Op hoop van zegen!

In de slachtplaats zijn nooit ratten, vertelt de slager, want alles is van beton en de riolen zijn met een sterk rooster afgesloten.

Bij een drukkerij, even verder gelegen, schijnt een kleine kolonie te huizen, wat eigenlijk onbegrijpelijk is, daar hier geen voedsel voor de beesten is te vinden. Een twintigtal pakjes laat de heer Loots door reuten in de vloer zakken.

Vervolgens stappen we door sneeuw en glibberigheid naar een slager in de Westersstraat, die dicht in zijn nabijheid een gracht heeft. In deze gracht stroomt het vuile slachtwater en bij de uitmonding van de rioolbuis, ziet men in de schemering legioenen van ratten krijgertje spelen.

Ook verderop, in het tuintje van den slager, is het 's avonds een heel rattencircus. Ze komen dan uit een twintigtal gaten, die weer op een of andere geheimzinnige wijze in verbinding staan met de rioolbuis.

Zeker een vijftigtal pakjes wordt hier uitgelegd, waarna we op de fiets naar het Westeinde gaan om daar een kijkje te nemen bij het werk op een boerenbedrijfje, dat letterlijk „onder” de ratten zit.

Honderden guldens schade

De eigenaar van het boerderijtje ontvangt ons met open armen, want hij is, evenals voormelde juffrouw, ten einde raad. En hier gaat het niet om één hardnekkigen Simon, neen, hier, onder erwtstro en turfmolm, wonen en knagen honderden, misschien wel duizenden van zijn soortgenoten.

„Honderden guldens schade, heb ik 's jaars aan wat die pereplukkers opeten!” vertelt de boer ons. „Niets is er veilig. En ze lusten ook nog alles! Schillen, koek, stro, 't maakt niet uit wat, maar ze consumeren 't. Als ik 's avonds hier in de stal kom, gebeurt het vaak genoeg, dat er drie, vier ratten van de koeien d'r ruggen afspringen. Ze liggen daarop dan te slapen!”

Vastberaden en van strijdlust blakend, grijpen de rattenvangers in hun manden en stoppen de gangen vol met vergift.

Achter het huis, om de hooiberg, worden ook alle gaten opgezocht en voorzien.

Jammer genoeg kon er hier geen gebruik worden gemaakt van een gaspatroon, omdat men niet weet welke gangen met elkaar in verbinding staan.

Ruim een half uur zijn we hier bezig en hopelijk zal het succes niet op zich laten wachten.

Toen is uw verslaggever naar huis gegaan, nat, vies en riekend naar koemest. De rattenbestrijdingsploegen hebben hun werk voortgezet, de hele dag door. Een arbeid, die geheel belangeloos geschiedt en daarom ook algemene grote waardering verdient!